

— Както обичате. Да не кажите че не съмъ вы поканилъ.

Пѣвачката начинъ да свирѣ избранны нѣкой уломкы отъ *Нормъ* и отъ *Ла Мутѣ делъ Портѣко*, прѣстоящѣ рѣкоплещехъ, а съ тѣхъ наедно рѣкоплещаше и бѣйтъ.

А между това пѣтнѣтъ врата силно ся похлопахъ.

Единъ отъ слугѣтъ побѣрза да отвори портѣтъ, и като ся върнѣ пристѣпи до домакынѣтъ, която търсеше причина за да излѣзе.

Господже, пришепнѣ ѣ слугата. Една жена на срѣднѣ възрастъ пыта за васъ.

— Каква е тя жена?

— Една таквазъ и таквазъ.

— Кажѣ ѣ да дойде въ особенѣтъ ми стаѣ.

И господжа Хрисодактилица станъ та излѣзе въ срѣдъ рѣкоплѣсканѣята на събранѣето. Тя влѣзе въ стаѣтъ си и седна уморена нѣкакъ на единъ хубавъ миндерликъ.

— Ахъ бей, думаше излека, ще ти го извадя изъ носѣтъ.

Слугата введе непознатѣтъ женѣ, която като поздравѣ покорно, остана си права, и рече :

— Да мя иростите господже, дѣто въ такъвъ незгоднѣ часъ ида да нарушѣ спокойствѣето ви.

— Що искате?

Непознатата, на коѣто на челото имаше ѣсписано четърдесетъ и повече години на теглило, подума съ растреперанъ гласъ :

— Господже! Сынъ вы Исидоръ подлѣстѣлъ дѣщерѣ ми, и отъ него тя тѣзи ношъ ще ражда. Смиѣте ся моѣжъ вы; нѣмамы ни единъ парѣ. Дайте ми честь-гѣ на домѣтъ ми.

Но задавенъ отъ сълзы не можѣ повече да каже. Домакынѣята ѣ погледнѣ прѣзрително, и гнѣвно извыка.

— Сынъ ми ли? Честь-та вы ли? Подлѣстѣлъ ли вы? Каквы думы сѣ тѣзи?

— Думы истинны, господже : рече горката жена.